DOMINIK FIALA

ZMĚNÍŠ MĚ

STÍNY NAD MALINOVÝM VRCHEM

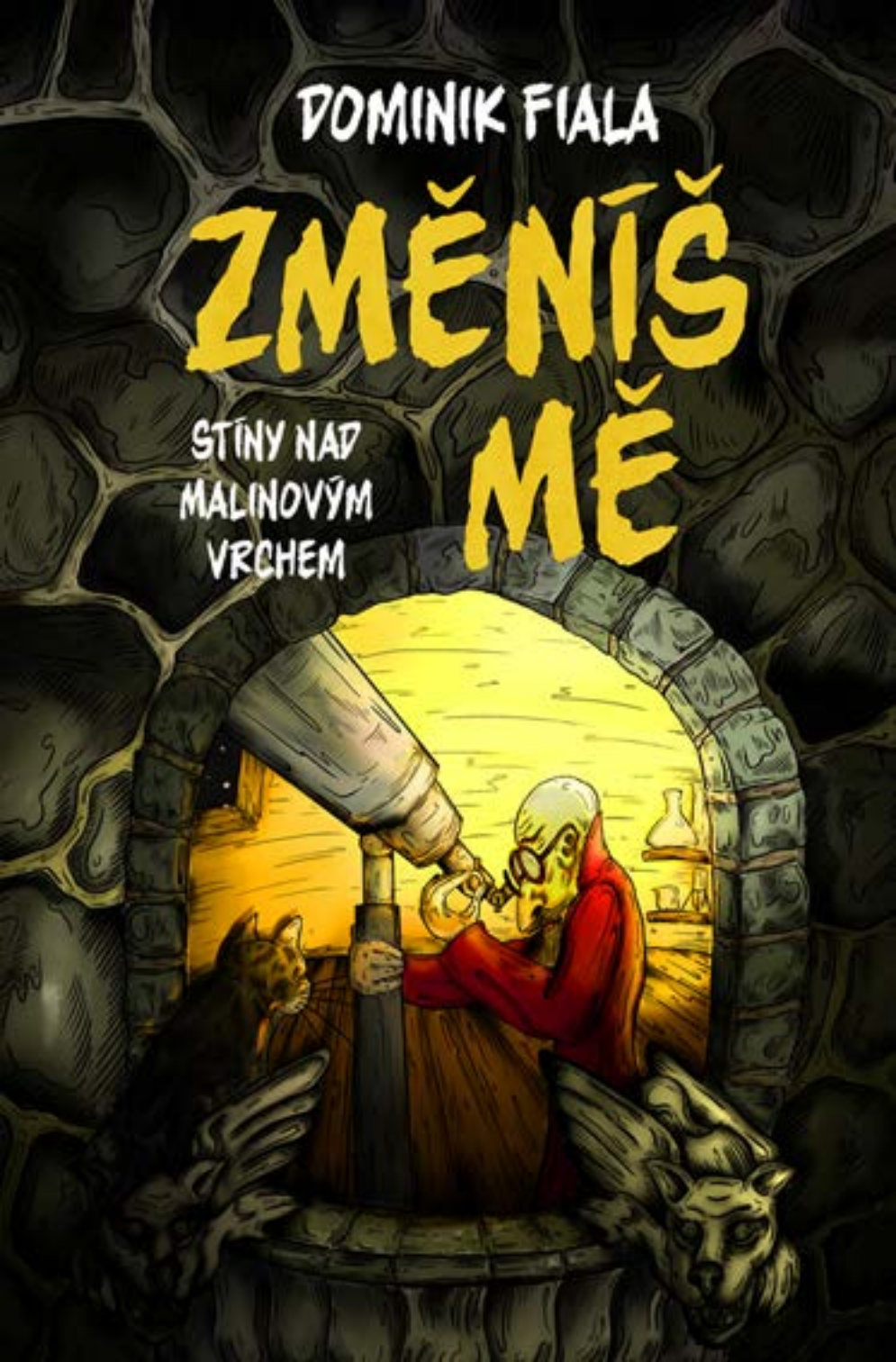

ZMĚNÍŠ MĚ

STÍNY NAD MALINOVÝM VRCHEM

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Dominik Fiala, 2025
Cover & illustrations © Tomáš Mařas, 2025
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6875-2 (pdf)

DOMINIK FIALA

ZMĚNÍŠ MĚ

STÍNY NAD MALINOVÝM VRCHEM

OBSAH

CHYTÍM TĚ, KDYŽ SPADNEŠ 5

MOTÝLI MAJÍ DOST ČASU 21

CHYTŘEJŠÍ NEŽ JÁ 35

PO STOPÁCH ZVĚŘE 47

NA NOČNÍ OBLOZE 65

ODPOVĚĎ SE UKRÝVÁ VE HVĚZDÁCH 77

ŠÍLENÍ JSOU NEJLEPŠÍ 93

PADÁM VZHŮRU 107

DEVĚT 119

ŠTĚSTÍ VYPADÁ VŠELIJAK 137

BYLO NEBYLO 149

CHYTÍM TĚ, KDYŽ SPADNEŠ

Čas jako kdyby se zastavil. Slunce se tyčilo nad hladinou Malinového jezera, obklopeného opadaným lesem. Na zemi ležely hnědé listy a jehličí. Slunce nepřinášelo úlevu. Nebylo poklidné, vřelé ani hřejivé. Bylo zlověstné. Mořské kočky mizely v lese v marných pokusech o záchranu své sestry se zlomeným ocáskem. Po té ovšem nebylo ani vidu, ani slechu.

„Kde jenom ta kočka může být?!“ hřměl král Kirušák První a v odlescích na hladině se mu třpytila černostříbrná srst. Klečel na zemi a packou otevíral Lence Sedmikráskové oči. Ludvík, Dáša, Klára, Pan Kočičí i Pan Párek stáli nad nimi. Byli tak bledí, že by se v nich krve nedořezal. Dáša a Klára se objímaly a plakaly. Ludvík na Lenku jen tiše třeštil zrak

s pootevřenými ústy. Nemluvil. Nemrkal. Zapomínal i dýchat. Pan Párek se mu tiskl k noze, ale Ludvík si ho ani nevšiml.

Lenka byla bledá jako sníh. Tiše oddychovala a s každým nádechem a výdechem se prala víc a víc. Vlasy měla zplihlé potem a třásla se.

„Řekněte mi, rostou ve vašem světě také rozmanité květiny a bylinky?“ ptal se král.

„Ovšem,“ špitla Klára a otřela si slzy. „Ale nevím, jestli se jim podařilo přežít příchod Toho, kdo spí pod mořem. Navíc je zima a většina z nich spí…“

„Naše světy jsou si podobné, budu tedy předpokládat, že tady máte ty samé. Bylinkám, které potřebuji, chlad nevadí. Navíc ty, co bych potřeboval, rostou v lese a na druhé straně jezera vypadá usínající příroda přece jenom mnohem zdravěji. Vlnko! Ulito! Vezměte ještě pár Mořských koček a vydejte se na průzkum rozličných končin lesa! Hledejte třesálek, koňský chlup, věchet a nejlíp vločku slunce!“

„Rozkaz, králi!“

„Můžeme pomoct,“ začala Klára, když dvojice koček mizela v dálce.

„Ne! Nemám čas vám vysvětlovat, co jsou ty rostliny zač. Zůstaňte tady. Cítí vás,“ polkl, „a vaše přítomnost ji uklidňuje. Lenka teď musí co nejvíc odpočívat,“ pohladil dívku po vlasech. Lenka se choulila do klubíčka.

„Nemohli by pomoct rodiče?“ ptal se Ludvík roztřeseně. „Nevím jak přesně, ale…“

„Pochybuji,“ odpověděla Klára. „Kirušák je nejchytřejší tvor ze dvou světů a ani on si neví rady.“

„Já jenom myslel…“

„Já vím, Ludvíku. Kéž by i mě něco napadlo…“

„Je to moje vina,“ šeptal Pan Kočičí. Dlouho nepromluvil, a když se konečně ozval, jeho hlas zněl staře a vyčerpaně. „Věděl jsem, že ji kousnul, ale nikomu jsem nic neřekl. Chtěla to tak, ale… ale měl jsem bejt chytřejší…“

„Bylo to její rozhodnutí, Korálku, jakkoli bylo nešťastné…“

„U všech koček… neměl jsem poslechnout!“

„Jsi přece její kocour, nebo ne?“ Jindy by se Kirušák usmál, teď mu ale do smíchu nebylo.

„Přece musíš Lence nějak pomoct, Kirušáku!“ Hlas Pana Kočičího se lámal a skoro mu už nebylo rozumět. Držel ohavnou ránu na Lenčině ruce packou, jako by ji snad dokázal vyléčit. Modřiny kolem Lenčiny rány byly tmavě modré, jinak pokožku spálila sůl. Tam, kde ohavné zuby Soumračného rybáře proťaly kůži, rána téměř černala.

Pan Kočičí zvedl pohled ke Kirušákovi a jejich oči se střetly. Přes slzy neviděl.

„Je mi líto, Korálku,“ Kirušák mluvil tiše, „tohle není žádné kouzlo. Je to nemoc. Na tu já nestačím. Jsem čaroděj, žádný doktor…“

„A… a kde je Červánka? Proč ji tolik potřebuješ?“

Kirušák si poslechl Lenčino srdce ouškem a jemně přikývl.

„Nestávalo se příliš často, že nějakou Mořskou kočku Soumrační rybáři zranili, ale Červánku ano. Dlouho předtím, než jí zlomili ocásek, padla do léčky. Ze dvaceti koček se vrátila jen… jenom ona. Kousli ji. Bylo to s ní zlé. Bloudila mezi světy živých a mrtvých, ale nakonec v sobě našla sílu a slanou nemoc přemohla. Zdá se křehká, ale má v sobě obrovskou sílu a houževnatost. Mořské kočky by se od ní mohly učit. V současné chvíli je to jediná kočka, s jejíž pomocí bych možná dokázal vyrobit lék. Věřím, že v jejích žilách koluje protijed.“

„Proto ty bylinky? Abys s jejich a Červáncinou pomocí vyrobil lék?“

„Z části. Nejsou nutné, ale snad by mohly zpomalit postup nákazy. Jsou to rostliny, které se v našem světě používají v přírodním léčitelství. Snad je tu máte taky. Uleví jí.“

„Musí tady být přece něco, co můžeme dělat!“ propadal hysterii Pan Kočičí. „Já tě prosím, zachraň ji! Udělám cokoli, jenom jí pomoz!“

„Mluv s ní,“ odsekl Kirušák a posadil se. Vydechl. Sám už byl vyřízený. „Prostě s ní mluv. Nesmí usnout.“

„Lenko, Lenko, slyšíš mě?!“ Ťapkal po ní packami, ale neměl dost sil, aby s ní doopravdy pohnul. Lenka pomalu, nepatrně přikývla.

„To… to je dobré, kocoure. Jsem jenom… jsem jenom strašlivě ospalá a bolí mě hlava…“ špitla. Pokoušela se usmát. „Všechny barvy jsou tak… tak moc jasné, až mě oslepují. Je to… je to krásné, ale také… trochu strašidelné.“

„Neboj se, Lenko. Jsem tady s tebou,“ snažil se ji uklidnit Pan Kočičí.

„Ale já bych… jenom bych si na chviličku…“

„Ne!“ vyjekl Pan Kočičí. Potom si odkašlal a pokoušel se ovládnout svůj hlas. „To… to nesmíš, víš? Není moc dobrej nápad teď spát. Je… je chladno a ty… celá bys nastydla…“

„Mám pocit, že padám…“

„Chytím tě, když spadneš.“

„Možná… možná bych si ještě ráda poslechla pohádku na dobrou noc, než… než usnu.“

„Já ale… když já moc pohádek neznám.“

„To nevadí. Můžete… můžete mi vyprávět o Černokněžném pánu, Pane Kočičí…“ zašeptala Lenka. Oranžové paprsky odpoledního slunce jí zvolna tančily po tvářích a Lenka z posledních sil otevřela oči. Jindy je měla oříškové a plné života, teď byly unavené a barva i lesk se z nich kvapem ztrácely. Pan Kočičí se zarazil. Narovnal se a polkl.

„To… to ale není zrovna krátkej příběh. A… není to ani pohádka…“

„I v tragédiích je krása,“ zašeptala Dáša a Pan Kočičí k ní zvedl zrak.

„To jo, Dášo, ale tohle není ani tragédie. Tragédie je to, co se stalo Mořskejm kočkám a Jitřním rybářům. Tragédie jsou… jsou velký. Tohle je jenom hodně smutnej příběh a…“

„Chtěla bych ho slyšet,“ Lenka nadzvedla hlavu a pousmála se. Potom ji opět položila na zem. „Než přijdou sny.“

„Ne ne ne, počkej… dobře. Dobře, Lenko, já… budu vyprávět, ale když já byl úplně jinej kocour, víš? Všechno bylo úplně jiný.“

„Všechno je pořád… pořád jenom jiné…“ šeptala Lenka a dívala se na oblohu. Chytila Pana Kočičího za packu. Byl to slabý stisk, ale kocour se rozzářil. Ludvík, Dáša i Klára se posadili kolem. Pan Párek vlezl Ludvíkovi na klín.

„To je. Tenhle příběh nezačíná za sedmero horami ani nic podobnýho. Nezačíná slavností, svatbou, narozením krále nebo královny… nezačíná slávou ani pompézností nebo kouzelnou věštbou.“

„A čím začíná?“ ptal se Pan Párek.

„*Požárem.*“

Kdy naposledy jsem vlastně viděl něco jiného než tenhle temný, vlhký sklep? Mám vzpomínky, ale jsou matné a zamlžené. Musel jsem být ještě malý. Tak malý, že bych měl být u mámy. Tu si nepamatuju.

Pamatuju si ale tenhle stříbrnej svit měsíce, kterej tiše pluje po obloze. Vídal jsem ho spoustu nocí, ale měsíc samotnej jsem zahlídnul, jenom když jsem měl veliký štěstí. Byl nádhernej a já se měl aspoň na co těšit, protože jinak jsem viděl jenom temně fialovou noc.

Občas mě vrátili do jiný klece – jako by si snad nemohli vzpomenout, ze který mě vzali – a já viděl hůř nebo líp, ale tý noci jsem měl opravdický štěstí. Zahlídnul jsem měsíc v jediným okně vysoko nad kamennou podlahou v tlustý zdi. Nemohl jsem tomu uvěřit. Byl jsem tak šťastnej jako už dlouho ne. Nebyl jsem si vlastně ale jistej, jestli vůbec vím, co to štěstí je. Byl jsem kotě, a i když jsem měl hřejivej pocit, když jsem se pokoušel vybavit si svoji mámu, tátu a snad i brášky a sestřičky… tak jsem si je nepamatoval. Znal jsem jenom tmu. Tý noci jsem se díval na měsíc spolu s ostatníma zvířatama v klecích pode mnou a všude kolem. A tehdy poprvý jsem zahlídnul to, co jsem považoval za slunce. To, který jsem znal jenom z vyprávění. Zíral jsem a nemohl uvěřit vlastním očím. Díval jsem se dolů na přístav – na špičky střech, na který jsem dohlídnul z klece – a sledoval, jak město halí jasný světlo. Jenže to nebylo slunce, jak jsem později zjistil. Byl to oheň.

Špatně se mi dýchalo a já začal kašlat. Rány. *Bum! Bum! BUCH!* Takový jsem ještě nikdy neslyšel. Zvířata kolem mě křičela a já jim nerozuměl. *PRÁSK!*

A další světlo. Tohle bylo studený, jasně modrý a vyvažovalo to horký, hladový světlo, který se k nám vkrádalo tím jediným oknem. Bylo blíž. Přímo tady. Ve dveřích. Někdo ho nesl. Někdo cizí. Byl to snad ten, kterej nás vyndával z klecí potom, co nás uspal, a odnášel pryč? Ne. To nebyl on. Věděl jsem to, ale vlastně nevím jak. Kouř mě škrábal v očích a já si je musel mnout packama, ale když jsem přivykl světlu, naše oči se střetly. Byl jsem asi tak vysoko jako jeho hlava. Tomu předtím jsem nikdy do obličeje neviděl. Tento člověk se zarazil. Nesl si dlouhou hůl a z jejího konce vycházelo to modrý, studený světlo. Tisknul si k puse kapesník a i on slzel. Aspoň myslím. Nebylo to moc dobře poznat. Měl zlatý oči, od kterých se odrážel jas plamenů.

„Ať se propadnu, co to má… Utíkejte!“ volal, mával kolem sebe holí, srážel klece k zemi a urážel jim zámky. „Utečte, jste volní! Pryč od ohně!“

Byli tu psi, kozy a kozlové, ptáci a ještěrky – utíkali, seč jim nohy stačily. Prosmýkli se kolem čaroděje, div ho nepovalili, a mizeli někde pryč v chodbách. Srazil i mou klec a já naposledy uviděl měsíc nad plameny. Rozlomil zámek a ukazoval pryč. „Utíkej!“ volal. Jenže moje klec spadla z výšky a já se uhodil. Navíc jsem byl moc maličkej. *Vždycky jsem maličkej kocour, vždycky.* Zarazil se. Asi na vteřinu. Potom se sehnul, zabalil mě do kapesníku, a když se nadýchal kouře, rozkašlal se. „Tak pojď, mrňousi!“